

**Ami**

Černý brejle, rukavice, zlatejch zubů aspoň třicet,

**Dmi**

prkenici samej dolar nebo valutovej šek,

**Ami**

do hotelu Sovietskaja jednou přijel, pokoj najal

**E**

**Ami E**

**Ami**

jistej občan nesovětskej jménem John Lancaster Peck.

Chodil městem tam a zpátky, ale kašlal na památky,  
v deštníku měl zamontován infra ultra objektiv,  
kterej nezobrazil věrně, nýbrž zkresleně a černě  
to, co všichni milujeme, nač je hrdý kolektiv.

Sdružený klub pracujících vypadal spíš na pivnici,  
tržnice i se stánkama zase na špinavej sklad,  
GUM se změnil v malou chajdu, no a stěží slova najdu,  
abych nějak slušně popsal pohled na divadlo MCHAT.

Jenže špion musí hbitě splejtnat špionážní sítě,  
to mu řekli při výcviku, a tak vymyslel si plán,  
jak si najde pomocníky, proto zašel do putyky,  
kde mu do oka hned padne občan jménem Jepifan.

Jepifan byl občan lačnej, zchytralej a požívačnej,  
navíc za ženský a pivo byl by ďáblu duši dal,  
tím se právě hodil skvěle pro záměry nepřitele,  
takhle může skončit každěj opilec a liberál.

Dostal úkol: bez meškání inscenovat za svítání,  
přepadení taxíkáře na Gorkýho ulici.  
Zmocníte se celý tržby, a ten průšvih taxislužby,  
rozmázne pak náležitě komentátor BBC.

Potom musíte hned běžet na výstavu do Manéže,  
tam k vám přistoupí muž s kufrem, osloví vás tlumeně:  
Nekoupíte zralý třešně? A když příkývnete spěšně,  
dá vám bednu s dynamitem, tu pak donesete mně.

Když se tohle všechno stane, milej pane Jepifane,  
dostanete spoustu peněz, spoustu piva, spoustu žen.  
Jenže Jepifan svou gáži bere v kontrašpionáži,  
hodnost major, vzorný otec, v kolektivu oblíben.

A tak nečekaně brzy skončil svoje rejdy drzý.  
Ohavně se přepočítal mister John Lancaster Peck,  
teď už bydlí v pokojíku, kerej zevnitř nemá kliku,  
jeho pokoj hotelovej, zdědil spřátelenej Řek.